

บทที่ 8

บทบาทของอังกฤษในมาลายู

การขยายอำนาจของอังกฤษแทนที่ดัตช์ในมาลายู (1786 - 1824)

อังกฤษได้สนใจที่จะเข้ามามีผลประโยชน์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 ขณะที่บริษัทอินเดียตะวันออกของฮอลันดา กำลังขยายอิทธิพลทำลายอำนาจของโปรตุเกสในภูมิภาคแถบนี้ ทางด้านอังกฤษ ก็ได้มีการจัดตั้งบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษ มีศูนย์กลาง ทางภาคตะวันตกของอินเดียได้สำเร็จ โดยขจัดคู่แข่งคือ โปรตุเกส และการต่อต้านของชาวอินโดนีเซียได้ ในปี ค.ศ. 1613' เรือของพ่อค้าอังกฤษ ก็ได้บรรทุกสินค้า พวกผ้าและฝิ่น เข้าไปตามดินแดนต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การเข้าไปในหมู่เกาะเครื่องเทศ ทำให้ขัดแย้งกับดัตช์ ซึ่งกำลังผูกขาดการค้าในแถบนี้ นำไปสู่การประหารหมู่ชาวอังกฤษที่อัมโบย์นา ในปี 1623 ทำให้อังกฤษถอนตัวออกไปจากการค้าโดยตรงกับหมู่เกาะเครื่องเทศเพื่อความปลอดภัยของอังกฤษเอง แต่ก็ยังคงมีการค้าประปรายในแถบนี้

ต่อมาบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษสามารถขจัดคู่แข่งชาวยุโรปอื่น ๆ ในอินเดียได้ และขยายอิทธิพลในการเอาดินแดนในอินเดียเป็นอาณานิคม บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษสนใจในการลงทุนทางการค้าและขยายตลาดการค้า อังกฤษก็เหมือนกับดัตช์ คือพยายามขจัดคู่แข่ง โปรตุเกสและอาหรับ โดยซื้อฝิ่นจากตะวันออกกลาง มาขายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และจีน และนำสินค้าจากจีนมาขายในยุโรป ทำให้มีการปลูกฝิ่นในอินเดีย อังกฤษก็นำฝิ่นในอินเดีย สินค้าผ้าจากอินเดีย และสินค้าอื่น ๆ ออกตลาดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต่อมาดัตช์ ต้องเลิกผูกขาดการค้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากดัตช์ต้องสูญเสียกองทัพเรือไปมากในการช่วยทำสงครามปฏิวัติอเมริกา

การค้าของดัตช์ในอินเดียก็ล้มเหลว อังกฤษและดัตช์ ได้ทำสนธิสัญญาปารีส ในปี 1784 โดยดัตช์เลิกผูกขาดการค้าในคาบสมุทรมลายู อังกฤษจึงกลายเป็นผู้นำ ในการค้าในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้

อังกฤษมีความจำเป็นต้องขยายการค้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะการค้าของอังกฤษ ในอินเดียตกต่ำลง และต้องการกันอิทธิพลของฝรั่งเศสออกไปจากในภูมิภาคแถบนี้

ในปี 1786 อังกฤษได้เข้าเกาะปีนังจากสุลต่านไทรบุรี โดยสุลต่านไทรบุรีหวังว่าจะให้อังกฤษช่วยทานอำนาจของไทย แต่เมื่อสุลต่านไทรบุรีไม่ได้รับการช่วยเหลือจากอังกฤษดังที่หวังไว้เมื่อถูกไทยรุกราน เพราะเอาเกาะปีนังไปให้อังกฤษเช่า โดยไม่ปรึกษาไทยเพราะไทรบุรีเป็นเมืองประเทศราชของไทย ดังนั้นสุลต่านไทรบุรีก็หันไปหาพันธมิตร คือสุลต่านมาเลย์องค์อื่น ช่วยขับไล่อังกฤษ ยิ่งทำให้อังกฤษขยายอำนาจมากขึ้นอีก โดยไทรบุรีไม่กล้าทำอะไรเพราะกำลังอาวุธของอังกฤษดีกว่า อังกฤษก็ได้รับสิทธิในปีนังอย่างเต็มที่ และในปี ค.ศ. 1800 อังกฤษก็ได้เข้าฝั่งตรงข้ามกับเกาะปีนัง คือ มณฑล Wellesley เพื่อเป็นแหล่งผลิตอาหารให้ปีนัง ตลอดจนควบคุมอ่าวปีนัง อังกฤษก็ได้ใช้ปีนังเป็นฐานทัพในการขจัดอิทธิพลของดัตช์ ในช่องแคบมะละกา

พอดีในปี ค.ศ. 1811 เกิดสงครามนโปเลียนในยุโรป อังกฤษเข้ายึดเกาะชวา แทนที่ดัตช์ เพราะดัตช์ต้องพ่ายแพ้แก่ฝรั่งเศสในสงคราม อังกฤษกลัวว่าดินแดนแถบนี้จะเป็นปัจจัยที่ทำให้ฝรั่งเศสทำสงครามต่อไป ในขณะที่เดียวกันอังกฤษก็ต้องการใช้มะละกาเป็นศูนย์กลางการค้าในตะวันออก เพราะปีนังอยู่ใกล้เกินไป ชาวจึงถูกอังกฤษยึดครอง ในระยะปี 1811-1816 ภายใต้การควบคุมของ Sir Thomas Stamford Raffles เมื่อฝรั่งเศสแพ้สงคราม อังกฤษก็คืนชวาให้ดัตช์ตามเดิม เพื่อถ่วงดุลย์อำนาจของฝรั่งเศสในยุโรป แรฟเฟิลก็หันไปสำรวจสถานที่การค้าแห่งใหม่ ของอังกฤษ คือ สิงคโปร์ อังกฤษได้ขอเช่าจากสุลต่านยะโฮร์ ในปี ค.ศ. 1819 แรฟเฟิลได้สร้างสิงคโปร์ให้เป็นเมืองท่าเสรีทางการค้า ทำให้สิงคโปร์ เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะสิงคโปร์อยู่ปลายสุดของแหลมมลายู อยู่ในเส้นทางผ่านทางการค้า ไม่อยู่ลึกเกินไปเหมือนปีนัง สามารถรู้ความเคลื่อนไหวบนแหลมมลายูได้ อังกฤษยังได้นำกุลีสจีนเข้ามาในสิงคโปร์เป็นจำนวนมาก นานวันเข้าชาวจีนที่เข้ามาทำงานและมาเข้าลงทุนการค้า ก็กลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ของสิงคโปร์ไป

ความรุ่งเรืองทางการค้าของสิงคโปร์ ทำลายความหวังของดัชท์ ที่จะเข้ามาผูกขาดการค้าในช่องแคบมะละกาใหม่ ในปี 1824 ดัชท์และอังกฤษได้ตกลงทำสัญญา (Anglo Dutch Treaty) ซึ่งจำกัดอำนาจของดัชท์แค่หมู่เกาะอินโดนีเซีย และดัชท์ยอมยกมะละกาให้อังกฤษ โดยแลกเปลี่ยนกับสถานีการค้าของอังกฤษ คือ เบงกอล (Bencoolen) ในเกาะสุมาตรา และต่างฝ่ายต่างสัญญาว่าจะไม่ละเมิดเขตอิทธิพลซึ่งกันและกัน

นโยบายของอังกฤษต่อมาเลยในปี 1824-1941

การเข้ามาตั้งสถานีการค้าของอังกฤษในปีนัง มะละกา และสิงคโปร์ ไม่ได้รับการขัดขวางจากคนพื้นเมืองแต่อย่างใด ในปี 1832 อังกฤษประกาศรวมสิงคโปร์ มะละกา และปีนังเป็น The Colony of the Straits Settlement อยู่ในความดูแล ของบริษัทอินเดียตะวันออกที่เบงกอล ต่อมาเห็นว่าบริษัทอินเดียตะวันออกขาดความเอาใจใส่ ใน Straits Settlement ทำให้การค้าตกต่ำลง ทำความไม่พอใจแก่พ่อค้าอังกฤษ และข้าราชการอังกฤษใน Straits Settlement ในปีค.ศ. 1867 Straits Settlement จึงโอนไปขึ้นกับกระทรวงอาณานิคมของอังกฤษที่ลอนดอน อังกฤษได้ประกาศว่าจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับดินแดนภายในคาบสมุทรมลายู แต่การที่มีชาวอังกฤษตลอดจนผู้ที่ถือสัญชาติอังกฤษเข้าไปมีผลประโยชน์ในการทำเหมืองแร่ดีบุก และการทำการค้าอื่น ๆ มาก พวกพ่อค้าเหล่านี้ต้องการให้อังกฤษเข้าไปคุ้มครองผลประโยชน์ของตน จากการแข่งขันกับชาวจีนที่อพยพมาจากผืนแผ่นดินใหญ่เป็นจำนวนมากและคนพื้นเมือง ตลอดจนสภาพการเมืองภายในคาบสมุทรมลายูไม่แน่นอนมีการชิงดีชิงเด่นกันตลอดเวลาเป็นอุปสรรคต่อการค้าและการลงทุน

ในปีค.ศ. 1873 จากเสียงเรียกร้องของพ่อค้าชาวจีน และพ่อค้าอังกฤษมากขึ้นทำให้รัฐบาลอังกฤษเปลี่ยนท่าที โดยการจะตั้งที่ปรึกษาในรัฐมลายู อังกฤษหวังว่าจะใช้ข้าหลวงอังกฤษเหล่านี้ จะช่วยระงับความวุ่นวายต่าง ๆ โดยขอร้องให้สุลต่านวางมาตรการทางด้านการค้าให้แน่นอนเพื่อให้เกิดความสงบระหว่างชาวมาเลย์กับผู้ที่ไม่ใช่ชาวมาเลย์ นอกจากรัฐ 4 รัฐซึ่งอยู่ภายใต้อารักขาของไทยแล้ว อังกฤษก็สามารถเจรจาให้สุลต่าน 3 รัฐ ในตอนกลางยอมรับที่ปรึกษาอังกฤษได้ ที่ปรึกษาเหล่านี้จะให้คำปรึกษาแก่สุลต่านในเรื่องการปกครอง ภาษีอากร ยกเว้น เรื่องเกี่ยวกับศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งต่อมาพวกข้าหลวงที่ปรึกษาเหล่านี้ จะได้เป็นผู้ปกครองโดยพฤตินัย

ในบรรดารัฐต่าง ๆ ทั้ง 4 คือ เปร็ด สลังงอร์ ปะหัง เนกรีเซมบิลัน ที่อังกฤษตั้งข้าหลวงที่ปรึกษาประจำนั้น ยังแยกกันอยู่ แต่อยู่ภายใต้การนำของสิงคโปร์ ที่ปรึกษาแต่ละคนจะต้องให้คำปรึกษาแบบอย่างเดียวกัน ต่อมาก็มีการตั้งสภาแห่งรัฐขึ้น ประกอบด้วย พวกมาเลย์ชั้นสูง และ ผู้นำของพวกที่มีโซมาเลียที่มาทำการค้าในรัฐ (ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนเพราะพวกนี้มาจากดินแดนในอารักขาของอังกฤษ คือ ชองกง และ Straits Settlement) สภานี้จะมีสุลต่านเป็นประธาน ภายใต้การดูแลของข้าหลวงที่ปรึกษาอีกทีหนึ่ง

ในปี ค.ศ. 1861 ก็ได้มีการจัดรูปแบบการปกครองทั่วยุโรปขึ้น ตามแบบที่อังกฤษใช้ในอินเดีย ระบบการศาล จะใช้ทั้งของยุโรปและมาเลย์ร่วมกัน ส่วนพวกชนชั้นสูงของมาเลย์จัดให้เป็นข้าราชการโดยได้รับเงินเดือน อย่างไรก็ตามก็ยังมิขอกกล่าวหาจากพวกพ่อค้าสิงคโปร์ว่า สุลต่านยังมีอำนาจเกี่ยวกับการตุลาการและการคลัง การศาล และการผูกขาดสินค้าอีกดังนั้นในปี 1896 อังกฤษก็ขอร้องให้สุลต่านแห่ง 4 รัฐรวมกันเป็น สหพันธรัฐ³(Federated Malay States) จุดมุ่งหมายของอังกฤษ คือรวมอำนาจการปกครองเพื่อความสะดวกในการปกครองของอังกฤษ

แต่ละรัฐยังคงมีอำนาจทางการเมือง แต่จะต้องยอมรับการตัดสินใจของสภาสหพันธ์ (Federal Council) ซึ่งประกอบด้วยสุลต่าน และข้าหลวงที่ปรึกษาเองแต่ละรัฐ นอกจากนั้น สภาสหพันธ์ยังประกอบด้วยข้าราชการอังกฤษ ข้าหลวงใหญ่ ซึ่งมีศูนย์กลางการบริหารอยู่ที่กัวลาลัมเปอร์ ใน เนกรีเซมบิลัน ต่อมาปี 1909 สภาสหพันธ์ขยายการรับสมาชิกใหม่อีก 5 คน คือ อังกฤษ 4 คน ชาวจีน 1 คน

สำหรับรัฐอื่น ๆ ที่เหลือ คือ ยะโฮร์ ในตอนใต้ ไม่ยอมเข้าร่วมในสหพันธ์ และไม่ยอมรับข้าหลวงที่ปรึกษาจนปี 1914 ถึงได้ยอมรับ ส่วนอีก 4 รัฐตอนเหนือ คือ ไทรบุรี ปะลิส กลันตัน และตรังกานู ซึ่งเป็นรัฐในอารักขาของไทย ไทยก็ได้ทำสัญญากับอังกฤษในปี 1909 แลกเปลี่ยน กับสิทธิของคนในบังคับอังกฤษให้ขึ้นศาลไทย และอังกฤษให้ไทยยืมเงินมาสร้างทางรถไฟสายใต้ ซึ่งทั้ง 4 รัฐ นี้ก็ไม่ยอมเข้าร่วมในสหพันธ์ แต่ยอมรับที่ปรึกษาประจำแต่ละรัฐ ดังนั้นอังกฤษก็เรียก 4 รัฐ นี้และ ยะโฮร์ เป็นรัฐนอกสหพันธ์ (Unfederate Malay State)

นอกจากรัฐต่าง ๆ ในมลายู แล้วอังกฤษยังได้ตั้งข้าหลวงที่ปรึกษาในบรูไนได้ อีกในปี 1906 เนื่องจากปี 1841 อังกฤษ โดย Sir James Brooks ได้ไปมีสัมพันธไมตรี อันดีกับสุลต่านบรูไนในบอร์เนียวเหนือ และตั้งสภามีกการค้าของอังกฤษที่นี่ จึงทำให้ อังกฤษเข้าไปมีผลประโยชน์ ในบอร์เนียวเหนือ และมีการบริหารร่วมกับ Straits Settlement และรัฐมาเลย์ อื่น ๆ

ในระยะสงครามโลกครั้งที่ 1 มลายูมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ และการทหารกับอังกฤษมาก คือ ติบุก ยางพารา และสถานที่ตั้งซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ดี ดังนั้น หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษจึงได้ให้ความสนใจอย่างจริงจังในการพัฒนาเศรษฐกิจ ของมลายู สร้างถนนหนทาง และทางรถไฟ เชื่อมโยงกับทุกรัฐ นำคนจีน และคนอินเดีย เข้ามาทำงานในเมืองแร่ และสวนยาง ซึ่งบรรดาคนจีนเหล่านี้ แม้กฎหมายของมาเลย์ จะห้ามเป็นเจ้าของที่ดินเพราะกลัวว่าจะมาแย่งอาชีพการปลูกข้าวของคนพื้นเมือง แต่ พวกคนจีนก็สามารถเก็บหอมรอมริบจากค่าจ้างแรงงาน มาขยายการลงทุนในมลายูเป็น เจ้าของกิจการต่าง ๆ เช่น เหมืองแร่ขายของ ให้กู้ยืม และเป็นตัวกลางรับซื้อสินค้า ทำให้ คนจีนกุมเศรษฐกิจของมลายู มากขึ้นลำดับ

ความสัมพันธ์ระหว่างจีนและสหพันธ์มลายาและปฏิบัติการของกองโจรคอมมิวนิสต์

การที่อังกฤษเข้ามาปกครองมลายู และเข้ามาพัฒนาทางเศรษฐกิจให้กับมลายู เช่น การทำเหมืองแร่ การธนาคาร การค้าต่าง ๆ ตลอดจนโรงงานอุตสาหกรรม ทำให้ พวกอินเดียและจีนเข้ามาทำงานเป็นกรรมกร และคนจีน และคนอังกฤษ ก็เข้ามาเป็น เจ้าของกิจการต่าง ๆ ส่วนคนมลายุนั้นเป็นคนรักในที่ดินที่ตนทำนามาก ไม่อยากละทิ้ง ที่ดินของตนและอาชีพทำนาไปทำเหมืองแร่ ค้าขาย หรืออื่น ๆ และพอใจกับระบบการ ปกครองของอังกฤษที่ไม่เข้าไปยุ่งศาสนาและขนบประเพณีของชาวมลายู นอกจากนั้น อังกฤษยังได้นำเอาระบบข้าราชการพลเรือนเข้ามาใช้ในมลายู⁴ และเปิดโอกาสให้ชาว มลายูที่ได้มีการศึกษาแบบตะวันตกเข้ารับราชการในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ เพราะฉะนั้น คาบสมุทรมลายูในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 มีข้าราชการเป็นคนอังกฤษ และคนมลายู ส่วนเศรษฐกิจตกอยู่ในมือของคนอังกฤษ และคนจีน

ในระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นได้เข้ายึดครองคาบสมุทรมลายู ล้มระบบการปกครองทั้ง 3 แบบของอังกฤษลง ในเดือนธันวาคม 1941 รวมเอาอินโดนีเซียและมลายูเข้าด้วยกันเป็นดินแดนในอาณานิคม สำหรับชาวมลายูนั้นญี่ปุ่นปฏิบัติอย่างดี เช่นให้มีส่วนร่วมในการปกครอง ให้มีตำแหน่งสำคัญในการบริหารประเทศ ส่วนชาวอินเดียนั้นก็ได้รับการสนับสนุนให้มีกลุ่มชาตินิยม สำหรับชาวจีนนั้น ญี่ปุ่นได้ทำการกดขี่ในฐานะที่ชาวจีนเป็นผู้กุมเศรษฐกิจของมลายู ซึ่งอาจใช้กำลังทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในมือ ก่อวินาศกรรมให้แก่กำลังทัพของญี่ปุ่นได้ เพราะฉะนั้นญี่ปุ่นจึงต้องบีบบังคับคนจีนให้ปฏิบัติตามที่ญี่ปุ่นต้องการแต่ไม่สำเร็จ พวกคนจีนได้รวมกันต่อต้านญี่ปุ่น เหตุผลที่สำคัญไม่ใช่จงรักภักดีต่ออังกฤษ แต่ต้องการรักษาความเป็นเงิน และตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อญี่ปุ่น กลุ่มของชาวจีนนี้ได้มีพวกคอมมิวนิสต์มลายูรวมอยู่ด้วย ทำให้ขบวนการชาตินิยมต่อต้านญี่ปุ่นนี้เข้มแข็ง โดยได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ และฝ่ายพันธมิตรในการต่อต้านญี่ปุ่น โดยใช้ชื่อว่า กองทัพประชาชนมลายูต่อต้านญี่ปุ่น (Malayan-Peoples Anti Japanese Army, MPAJA) มีผู้นำชื่อ Chin-Peng

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง Chin Peng หวังจะได้รับการยกย่องจากอังกฤษ แต่ผิดคาดอังกฤษกลับไปยกย่องตนกูอับดุลราห์มาน ขึ้นเป็นผู้แทนของชาวมลายู ทำให้ Chin Peng นำพวกเข้าไปเป็นกองโจรคอมมิวนิสต์ อังกฤษก็กลับเข้ามาครอบครองมลายูตามเดิม และเห็นว่า นโยบายเดิมของตนนี้ให้ชาวมลายูเป็นข้าราชการ ชนชั้นปกครอง เป็นเจ้าของที่นา และให้ชาวจีน ชาวอินเดียน ประกอบอาชีพค้าขาย และกิจการอื่น ๆ กุมเศรษฐกิจของมลายูนั้น สักวันหนึ่งจะต้องมีการปะทะกันขึ้นระหว่างเชื้อชาติที่อยู่ในคาบสมุทรมลายู ดังนั้นอังกฤษจึงตกลงใจ ที่จะให้คนมลายู จีน และอินเดียน ถือสัญชาติมลายูร่วมกันเสีย โดยประกาศรวมรัฐมาเลย์ 9 รัฐ กับปีนัง และมะละกา เข้าด้วยกัน เรียกว่าสหภาพมลายัน ส่วนสิงคโปร์ซึ่งมีชาวจีนอยู่มากจะให้แยกต่างหาก และอยู่ในการปกครองของอังกฤษต่อไป สุลต่านของรัฐมลายูทั้งหลายได้รับการแนะนำให้ยอมมอบอำนาจอธิปไตยที่เหลืออยู่ให้แก่บริติชอังกฤษ หมายความว่าอังกฤษจะทำอะไรก็ได้โดยไม่ต้องปรึกษา สุลต่าน และให้บุคคลทุกคนที่เกิดในรัฐต่าง ๆ ของคาบสมุทรมลายู หรือได้มาอยู่เป็นระยะเวลา 15 ปี ได้รับสัญชาติมลายู และพ้นจากข้อจำกัดต่าง ๆ ทางกฎหมายที่บังคับใช้ แก่คนที่ไม่ใช่สัญชาติมลายู รัฐบาลกลางของอังกฤษจะมีอำนาจสูงสุด ส่วนรัฐบาลของรัฐต่าง ๆ จะมีอำนาจน้อยมาก

ทันทีที่อังกฤษจัดตั้งสหภาพมลายูขึ้น ก็มีการต่อต้านอย่างเปิดเผย เช่นหัวหน้าของชาวมลายูที่รัฐยะโฮร์ Dato Onn Bin Ja'afar ได้รับจัดตั้งองค์การสหชาติมาเลย์ขึ้น (United Malay Nationalist Organization, U.M.N.O.) ต่อต้านแผนการของอังกฤษในการจัดตั้งสหภาพมลายู นอกจากชาวมลายูจะไม่พอใจแล้ว บรรดาข้าราชการชาวอังกฤษหลายคนก็ไม่เห็นด้วย ในการจัดตั้งสหภาพมลายู และในระหว่างนั้นพวกชาวจีนและชาวอินเดียก็ยังไม่สนใจการเมืองในมลายูมากกว่าสนใจ ในสถานการณ์บ้านเกิดของตน ทำให้พวกมลายู ย้ำต่ออังกฤษได้ว่า แผนการจัดตั้งสหภาพมลายูนั้น ไม่มีใครเห็นด้วย และการให้ชาวจีน ชาวอินเดีย มีสิทธิเท่าเทียมกับคนมลายูนั้นจะทำให้คนมลายูขาดความคุ้มครองในผลประโยชน์ของตน และดินแดนของตนที่ตั้งรกรากอยู่มาก่อนจะทำลายดุลยภาพอันละเอียดอ่อนระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นประชากรมลายู

การจัดตั้งสหภาพมลายูต้องล้มเลิกไป แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลของมลายูจะต้องมีรากฐานมาจากลักษณะของชุมชนทางเชื้อชาติของสังคม เพราะฉะนั้นเอกราชต้องมาจากผู้ปกครองดั้งเดิมของมลายู และจะต้องมีรูปแบบสหพันธ์รัฐมลายูที่มีเสถียรภาพ ดังนั้นอังกฤษจึงได้เสนอรูปแบบการปกครองแบบสหพันธ์ โดยกำหนดหลักเกณฑ์ของบุคคลที่จะได้สัญชาติเป็นพลเมืองของสหพันธ์รัฐมลายู มากกว่าที่กำหนดไว้ในสหภาพมลายู เพื่อรักษาไว้ซึ่งสิทธิของคนมาเลย์ โดยกำหนดไว้ในธรรมนูญของสหพันธ์ และรัฐบาลกลางของสหพันธ์ ก็ยังยอมรับอำนาจบางประการของสุลต่านในระดับรัฐ สุลต่านยังมีอำนาจในการบริหารเกี่ยวกับเรื่องที่ดิน การศึกษา ศาสนา และประเพณีของรัฐ แต่จะต้องปรึกษาข้าหลวงใหญ่ ในเรื่องนโยบายของรัฐ การตั้งสหพันธ์รัฐนี้ส่วนใหญ่ไม่มีการคัดค้าน เพราะชาวมลายูพึงพอใจที่อังกฤษยังสงวนสิทธิต่าง ๆ สำหรับคนมลายู มีบางพวกที่คัดค้านแต่ก็ไม่มีผลอะไร

เมื่อมีการจัดตั้งสหพันธ์รัฐขึ้น พวกผู้นำของกองทัพต่อต้านญี่ปุ่น (M.P.A.J.A) ก็ได้ต่อต้าน มีการนัดหยุดงาน แจกใบปลิว โฆษณา และแทรกซึมเข้าไปในโรงเรียนจีน ต่อมาในปีค.ศ. 1948 ก็ได้รับการสนับสนุนจากองค์การคอมมิวนิสต์ ที่กัลกัตตา พวกคอมมิวนิสต์ตกลงใจจัดตั้งกองทัพปลดแอกของประชาชนมลายูขึ้นในปี จัดตั้งกองโจรทำการขับไล่อังกฤษออกไป เพื่อพวกคอมมิวนิสต์จะได้เข้าแทนที่อังกฤษ พวกกองทัพปลดแอกนี้ได้ ทำร้ายคนอังกฤษ คนมลายู และคนจีนที่ไม่ยอมให้อาหาร เงิน หรือการ

ช่วยเหลืออย่างอื่นแก่พวกตน ทำให้อังกฤษประกาศภาวะฉุกเฉิน ทำการปราบปรามพวกกองทัพปลดแอก ตั้งแต่ปีค.ศ. 1948-1960

กองทัพปลดแอกของประชาชนมลายา ไม่เคยประสบผลสำเร็จ ในการจัดตั้งเขตปลดปล่อยได้ และคอยชูเอาเครื่องอุปโภคบริโภคจากประชาชนที่อยู่ห่างไกล พวกกองทัพปลดแอกไม่สามารถจะยึดที่ใดเป็นที่มั่นได้ เพราะถูกกองทหารอังกฤษและมลายูโจมตีอย่างมาก จนแตกแยกเป็นหน่วยย่อย กระจุกกระจายคุมกันไม่ติด และพยายามตัดแหล่งเสบียงและข่าวสารสำคัญของกองโจรลงได้ที่ละหน่วย จนถึงปี 1960 กองทัพปลดแอกของประชาชนมลายาก็เหลือสมาชิกเพียงไม่กี่ร้อยคนปฏิบัติการอยู่ในเขตป่าเขาห่างไกลการคมนาคม แถบชายแดน ระหว่างสหพันธรัฐมลายากับประเทศไทย

ปัญหาเกี่ยวกับการได้มาและรักษาไว้ซึ่งเอกราช 1949-1974

ภายหลังการจัดตั้งสหพันธรัฐขึ้นแล้ว มีการกบฏของพวกกองทัพปลดแอก ทำให้คนมลายูอยากได้เอกราช อังกฤษจึงดำเนินการมอบเอกราชให้กับมลายู โดยมีข้อแม้ว่า จะต้องมอบอำนาจให้กับพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของตนอย่างน้อย 2 เชื้อชาติ

ดังนั้นปี 1952 องค์การสหชาติมาเลย์ (U.M.N.O) จึงได้ประกาศร่วมกับพรรค M.C.A. (Malayan Chinese Association) ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มชาวจีนที่มีการศึกษา และพรรค M.I.C. (Malayan India Congress) เข้าเป็นสหพรรค ความร่วมมือของสหพรรคนี้ประสบผลสำเร็จในการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลและสภาตำบลที่จัดตั้งขึ้นในปี 1951-1952 ส่งเสริมให้พวกอังกฤษ จัดตั้งสภาผู้แทนราษฎรขึ้น และในปี 1955 ก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติของสหพันธรัฐขึ้นเป็นครั้งแรกทั่วประเทศ ในวันที่ 31 สิงหาคม 1957 สหพันธรัฐมลายาได้เป็นเอกราช ภายใต้เครือจักรภพ ส่วนสิงคโปร์ยังอยู่ในฐานะอาณานิคมของอังกฤษ

ในระยะที่สหพรรคให้ความร่วมมือกันดีนี้ ทำให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1955 1959 และ 1964 เป็นไปได้ด้วยความเรียบร้อย ความสำเร็จที่สำคัญ อีกประการหนึ่งคือการจัดให้มีระบบโรงเรียนรัฐบาล ขึ้นเป็นระบบเดียว แทนโรงเรียนจีน โรงเรียนมลายู และโรงเรียนอื่น ๆ และหวังว่าโรงเรียนระบบรัฐบาลนี้ จะทำให้ลูกหลานของชาวมลายู ชาวจีน ชาวอินเดีย รู้สึกตนเป็นชาวมลายาด้วยกันทั้งนั้น และต่างก็มีส่วนเสริมสร้าง และรับประโยชน์จากสวัสดิภาพทางการเมือง และทางเศรษฐกิจ เหมือนกันทั่วทุกคน

ในระยะเวลาที่อังกฤษได้ประกาศภาวะฉุกเฉินในมลายู ในสิงคโปร์ก็มีการประกาศภาวะฉุกเฉินเหมือนกัน โดยที่พวกคอมมิวนิสต์ในแผ่นดินใหญ่จีน ให้การสนับสนุนพวกคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์ ออกปฏิบัติการ โฆษณาชวนเชื่อ ก่อจลาจล ในสิงคโปร์ ทำให้อังกฤษเกรงว่าฐานทัพเรือของตนในสิงคโปร์จะไม่ปลอดภัย เมื่อสิงคโปร์ขอเป็นเอกราช อังกฤษก็บ่ายเบี่ยงไม่ยอมให้ จนกว่าบ้านเมืองจะเป็นระเบียบเรียบร้อยเสียก่อน ในปี 1946 พวกอังกฤษยอมให้สิงคโปร์มีสถานิติบัญญัติ ซึ่งสมาชิกส่วนมากได้รับการแต่งตั้ง แต่พวกอังกฤษก็ยังสงวนสิทธิที่จะยังมีมติของสภานั้น และในปี 1959 รัฐบาลสิงคโปร์ก็ได้รับอนุมัติให้มีอำนาจในการปกครองตนเอง นอกจากในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันประเทศและนโยบายต่างประเทศ

ต่อจากนั้น บรรดาผู้นำของสิงคโปร์ และสหพันธ์รัฐมลายาได้เริ่มพิจารณาหาทางที่จะรวมประเทศทั้งสอง เข้าเป็นสหภาพ ทั้งนี้เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ ซึ่งประสงค์จะให้ดินแดนในปกครองของอังกฤษทั้งหมด ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีรัฐบาลปกครองตนเอง แต่ยังไม่เชื่อว่าสิงคโปร์จะพึ่งตนเองได้

ความเกี่ยวพันทางเศรษฐกิจอย่างใกล้ชิด ระหว่างสิงคโปร์ และบรรดารัฐต่าง ๆ ในสหพันธ์รัฐมลายาทำให้คนจีนจำนวนมากในทั้งสองประเทศอยากจะทำให้รวมกันเป็นสหภาพอย่างไรก็ตามพวกคนมลายูในคาบสมุทรมลายูไม่ยอมให้รวมสิงคโปร์เข้ากับสหพันธ์รัฐ เพราะถ้ารวมกันแล้วประชากรจีน จำนวนมหาศาลของสิงคโปร์จะมากทำให้ประชากรจีนทั้งหมดมีจำนวนมากกว่า เพราะฉะนั้น ในปี ค.ศ. 1961 นายกรัฐมนตรีของสหพันธ์รัฐจึงเสนอให้รวมอาณาบริเวณที่ปกครองแยกกันสามแห่งที่คนมลายูอาศัยอยู่ คือ บอร์เนียวของอังกฤษ ซาราวัก บรูไน ซาบาห์ เข้ากับสหพันธ์รัฐ เป็นประเทศมาเลเซีย ข้อเสนอแนะนี้พวกผู้นำของสิงคโปร์และของสหพันธ์รัฐที่อยากให้รวมกันเป็นสหภาพเห็นชอบด้วย พวกอังกฤษที่อยากจะให้จักรวรรดิลึกลงเสียที ก็เห็นชอบด้วย รวมทั้งมลายู และคนจีนในบอร์เนียว แต่บรูไนนั้นไม่อยากจะสูญเสียผลประโยชน์ของตนซึ่งมีกิจการน้ำมันมาก ไม่ยอมเข้าร่วมกับมาเลเซีย และขอเป็นดินแดนในอารักขาของอังกฤษต่อไป และกำหนดวันสถาปนาประเทศมาเลเซีย เป็นวันที่ 31 สิงหาคม 1963 แต่การสถาปนาต้องเลื่อนออกไป เพราะมีปัญหาภายใน คือ ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย ประท้วงเรื่องการรวมซาบาห์ และ ซาราวัก และขอให้สหประชาชาติสืบสวนดูท่าทีของซาบาห์ และซาราวัก

ที่มีต่อข้อเสนอที่จะรวมเข้ากับมาเลเซีย อุทกั้น เลขานุการสหประชาชาติได้ประกาศหลังจากที่ได้จัดส่งคณะผู้แทนสหประชาชาติสืบสวนข้อเท็จจริงชั่วคราวระยะเวลาอันสั้นว่า อาณาบริเวณต่าง ๆ ในบอร์เนียว ยินดีที่จะเข้าร่วมกับ มาเลเซีย แต่การคัดค้านของฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย ทำให้กำหนด วันสถาปนาประเทศมาเลเซียเลื่อนไป เป็นวันที่ 16 กันยายน 1963 และในระยะเวลาต่อมาความตึงเครียดระหว่างคนจีนกับคนมลายูมีมากขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ทำให้รัฐบาลมาเลเซีย ขอให้สิงคโปร์ถอนตัวออกจากสหพันธรัฐ (และด้วยความเต็มใจของสิงคโปร์เอง) ไปเสียในเดือนสิงหาคม 1965

ความตึงเครียดระหว่างคนสองเชื้อชาติที่อยู่ร่วมกันยังคงมีอยู่ในสิงคโปร์ และในมาเลเซีย แม้สิงคโปร์ได้แยกไปแล้ว ในคาบสมุทรมลายู เกิดการจลาจลระหว่างสองเชื้อชาติจนทำให้ต้องออกกฎหมายในปี 1967 ให้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาประจำชาติแต่ภาษาเดียว มาตรฐานภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สอง พรรคการเมืองในมลายู เริ่มแตกแยก จะเห็นได้จากปี 1969 ที่นั่งในรัฐสภาของสหพรรค ตกลงจาก 86% เหลือเพียง 63% และเสียเสียงข้างมากไปให้กับพรรคนิยมมลายู นิยมจีน พรรคอิสลาม และอื่น ๆ หลังจากเลือกตั้งเกิดจลาจลระหว่างเชื้อชาติ ครั้งใหญ่ในนครหลวง ทำให้รัฐบาลงดประชุมสภา และประกาศภาวะฉุกเฉิน ในปี 1971 ได้ประกาศกฤษฎีกา ที่ว่าด้วยระเบียบของการได้สัญชาติเป็นพลเมืองของคนจีน และคนอินเดีย การสงวนสิทธิต่าง ๆ ให้คนมลายูและคนพื้นเมืองเผ่าต่าง ๆ (ได้แก่พวกดัยก และเผ่าอื่น ๆ ใน ซาบาห์ ซาราวัก หรือมาเลเซียตะวันออก) ในปี ค.ศ. 1973 ได้มีการปรับปรุงคณะรัฐมนตรี เพื่อให้มีสมาชิกของพรรคอิสลามและพรรคอื่น ๆ เข้าร่วมด้วย

ดังนั้นในการเลือกตั้งปี 1974 ก็ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และพรรคแนวร่วมแห่งชาติ (National Front) คือสหพรรคเดิมรวมกับพรรคอิสลามมลายู และพรรคเล็กอีกสองสามพรรค ได้ที่นั่งสี่ในห้าของสภาแห่งชาติ